

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Gaaf dan hen, onderrijft al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 8. 15 April.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.
----------------------------	---	--

REDEVOERING

den 20sten Maart 1899 gehouden door President JOSEPH F. SMITH
in de Conferentie van den Davis Ring, Utah.

Vervolg van blz. 100.

Toen begon Joseph ze te vertalen. Terwijl hij ze met zijnen schrijver vertaalde, kwamen zij dikwijls tot plaats en die zij niet verstonden. Ik herinner mij, dat David Whitmer bij zekere gelegenheid eene gebeurtenis verhaalde, die gedurende de vertaling voorviel. Hij zeide, dat Joseph tot eene plaats kwam, die van Jeruzalem sprak als van eene stad met muren omringd, en Joseph was aangaande Jeruzalem zoo onwetend, dat hij niet wist, of de stad muren had of niet. „Hoe is dat, Oliver?” zeide Joseph; „is dat waar?” Oliver deelde hem mede, dat het waar was, en het was de eerste keer, dat hij dit hoorde. Later kwamen zij tot eene plaats, die sprak van den doop door onderdompeling, tot de vergeving der zonden. Joseph en Oliver gingen in het bosch om den Heere in deze zaak te vragen, en te weten, wat de wil des Heeren was met betrekking tot den doop. Dit was den 15den Mei 1829. Zij waren twee jongelingen, welke de wereld nooit had opgemerkt, en indien het niet wegens het werk geweest was, hetwelk de Heere hen riep te volbrengen, zouden zij nooit opgemerkt zijn geweest. Zij knielden neder op eene stille plek, en begonnen te bidden, toen een engel hun verscheen. Deze verklaarde, dat hij Johannes de Dooper was, die door Herodes was onthoofd; dat hij toen gekomen was, om de eerste komst van den Zoon des menschen voor te bereiden, en dat hij opnieuw gezonden was om Zijnen weg te bereiden voor Zijne tweede komst, als Hij wrake zal doen over de goddeloozen, en ontvangen zal die rechtvaardig zijn. Hij beval hun, dat zij in de rivier (de Susquehanna) zouden afdalen

en elkander doopen. Joseph moest Oliver doopen, en dan moest Oliver Joseph doopen. Vóór dit geschiedde, legde Johannes de Dooper zijne handen op hun hoofd, en zeide tot hen:

„Op u, mijne mede-dienstknachten, bevestig ik, in den naam van den Messias, het priesterschap van Aäron, hetwelk de sleutelen heeft van de bediening van engelen, en van het Evangelie der bekeering, en van den doop door onderdompeling tot de vergeving der zonden; en dit zal nooit weder van de aarde weggenomen worden, tot de zonen van Levi wederom in gerechtigheid den Heere eene offerande zullen brengen.”

Nadat zij elkander hadden gedoopt, verordincerden zij elkander tot het Aäronische priesterschap, zooals Johannes de Dooper hun bevolen had. Toen deze engel zijnen plicht vervuld had, en deze jongelingen had voorbereid om het Evangelie en den doop voor de vergeving der zonden te prediken, verliet hij hen, en zij verheugden zich uitermate. Toen zij van het water terugkeerden, hoorden zij een van Josephs broeders bidden om te weten, wat de Heere van hem verlangde; want hij had reeds geloof in de zending van zijnen broeder Joseph; en toen zij hem vonden, leerden zij hem het beginsel van den doop, en daarna doopten zij hem door onderdompeling.

Dit was het begin van de herstelling van de autoriteit van God aan den mensch, waardoor de mensch in den naam van den Heere Jezus Christus het Evangelie kon prediken en aan hen, die geloofden en zich van hunne zonden bekeerden, in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes den doop kon bedienen. Het was eene volmacht van God, niet van den mensch; en zij werd door middel van het Heilige Priesterschap gegeven. God zond diegenen, die in vroegere dagen de sleutelen hielden, om het Priesterschap te geven aan hen, die op aarde woonden in deze dagen. Later zond Hij Zijne dienstknachten Petrus, Jakobus en Johannes, die het Melchizedeksche Priesterschap hielden, hetwelk is naar de orde van den Zoon van God, en zij legden hunne handen op Joseph Smith en Oliver Cowdery en verordineerden hen tot het Apostelschap en het Melchizedeksche Priesterschap, hetwelk de sleutelen houdt om al de verordeningen van het Evangelie, van het begin tot het einde, te bedienen, en hetwelk de macht heeft van het leven tot het leven en van den dood tot den dood. En deze mannen — Joseph Smith en Oliver Cowdery — bevestigden dat Priesterschap op anderen, en het is van Apostel tot Apostel en van Ouderling tot Ouderling overgedragen, totdat wij heden, als een geheel, het Priesterschap Gods dragen. De meesten onzer dragen het Melchizedeksche Priesterschap. En wij zijn geroepen om bedienaars van leven en zaligheid tot de wereld te zijn. Wij hebben opdracht ontvangen, om tot de wereld te roepen, dat zij zich van hare zonden moet bekeeren en tot vergeving der zonden gedoopt moet worden. De meesten onzer hebben deze autoriteit ontvangen en door de bediening van Joseph Smith en Oliver Cowdery, terwijl zij het van God den eeuwigen Vader hadden ont-

vangen. En het is geen afval noch een verbasterd Priesterschap; het is geene aangematigde autoriteit. Het is volmacht van God. En zij is nooit uit de Kerk weggenomen, en het is sedert Joseph Smith ze in het begin organiseerde, nooit noodig geweest de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen te re-organiseeren. Er heeft nooit eene staking van haren vooruitgang plaats gehad. Zij heeft van af het begin tot nu onafgebroken voortbestaan; en zij zal voortgaan, totdat wij, zooals de Heere gezegd heeft, in gerechtigheid over onze vijanden zullen zegepralen; niet in gramschap, niet met moorddadige bedoelingen, niet met eenige gedachte van lichamelijk of geestelijk letsel te doen tot de inwoners der aarde, maar met het streven om hen te redden en in de tegenwoordigheid van den Almachtige te verhoogen. Dat is onze zending. Wij zijn niet geroepen om te vernietigen, maar om te redden en te verhoogen. En wij hebben voor zoo lang wij leven daarmede voort te gaan. Dan verwachten wij dat, met den zegen des Almachtigen, onze kinderen het werk zullen opnemen, waar wij het gelaten hebben, en na hen hunne kinderen, en zoo verder, totdat Gods plannen op de aarde zullen uitgewerkt zijn en de geheele aarde van den vloek zal verlost zijn.

Wij weten, dat dit werk zal voortgaan, omdat de Heere het uitgesproken heeft. Het is het werk van Joseph Smith niet; het is het werk niet van Brigham Young, noch is 't het werk van John Taylor, noch van Wilford Woodruff, noch van Lorenzo Snow; het is niet het werk van de Twaalf Apostelen; het is ook niet het werk van de Zeventigers, of Hoogepriesters of Ouderlingen. Het is Gods werk. Indien wij slechts getrouw willen zijn, zal God ons zegenen, om veel goed te kunnen volbrengen, en wij zullen aanspraak op eene groote belooning hebben. Maar de eer van dit werk behoort aan God; en wanneer iemand die eer tot zichzelf neemt, dwaalt hij van den weg af. Natuurlijk eeren wij Joseph Smith, omdat God hem eerde, en Jezus hem eerde; want niet alleen bezocht Jezus met den Vader hem, maar Hij is ook in den Tempel te Kirtland aan hem verschenen. De Vader zond tot hem ook Mozes en Elias en hen, die in verschillende bedelingen de sleutelen van het Priesterschap en van het Evangelie van Christus in deszelfs volheid hielden, en deze boden bevestigden deze sleutelen en deze volmacht op hem, totdat in zijne handen overgegeven waren al de sleutelen en al de autoriteit, die noodig waren tot de zaligheid van het menschelijke geslacht. Van zijne handen zijn zij overgegaan in de handen van zijne opvolgers en van diegenen, die hij rondom zich beriep in de organisatie van de Kerk, zooals de Heere hem openbaarde. Niemand houdt zelf al de autoriteit; deze autoriteit is op velen bevestigd. Daarom is het noodig, dat wij vereenigd zouden zijn. Het is noodig, dat het Eerste Presidentschap eensgezind is; dat de Twaalf Apostelen vereenigd zijn; dat het Eerste Presidentschap en de Twaalf Apostelen vereenigd zijn en met elkander overeenkomen; dat de Zeventigers vereenigd zijn, niet alleen onderling, maar met de Twaalven en het Presi-

dentschap, dat zij allen mogen overeenstemmen en één zijn in de bediening en in het werk, dat van hunne handen vereischt wordt; en die eensgezindheid zou dan van hen moeten uitgaan in al de vertakkingen van de Kerk en in al de organizatiën van het Priesterschap. Wij zouden gehoorzaam, redelijk en eensgezind moeten zijn in onze handelingen tegenover elkander, opdat er geene scheuring of verdeeldheid in de Kerk moge zijn, maar dat de heele Kerk één moge zijn, en Gods volk. Dan zullen wij de autoriteit van God erkennen en aannemen, en de stem van God als boven alle andere dingen.

Moge God u zegenen en ons allen helpen om onze plichten te vervullen, en te verstaan, dat de autoriteit van God op ons bevestigd is, en dat wij geroepen zijn om een groot en wonderbaar werk te doen. Dat wij dit mogen volbrengen, met den zegen en den bijstand van den Vader, is mijn gebed in den naam van Jezus Christus. Amen.

„De Geheimzinnige Prediker”.

(Vertaald uit de *Southern Star*.)

(*Vervolg van blz. 104.*)

Toen Mr. Edge opstond om te spreken, was ieder oog op hem gericht, met de verwonderde nieuwsgierigheid, wat nu zou komen. Dien namiddag nam hij voor zijn onderwerp: „Verborgenschap, het groote Babylon, de moeder der hoererijen en der gruwelen der aarde”, waarvan het zeventiende hoofdstuk der Openbaring spreekt.

Eerst toonde hij op eene korte maar duidelijke wijze aan, hoe schoon Gods Kerk in de dagen der Apostelen georganiseerd was; hoe volmaakt al de beginselen aan elkander geschakeld waren, van het geloof, de bekeering, den doop en de oplegging der handen voor het ontvangen van den Heiligen Geest tot de opstanding der dooden, waarna hij in levendige, krachtige trekken een overzicht gaf van de geschiedenis van het volk van God, totdat de getuigenis van Jezus tot een ontijdig graf werd gedreven.

In verband hiermede sprak hij van het Katholicisme en de donkere eeuwen, toen de mensch dezen aardbol had kunnen omzeilen, om eenen door God geautorizeerden dienstknecht des Heeren te zoeken, die den geest van profetie had, zonder zoo iemand te kunnen vinden.

Nadat Mr. Edge uit de Schriften en uit de wereldgeschiedenis bewezen had, dat Gods volk vernietigd was en dat ieder spoor van Zijne Kerk van de aarde was weggenomen, zeide hij hun openlijk aan, dat iedere sekte en godsdienstgenootschap, dat in dit uitgestrekte land (*Amerika*) bestond, in dwaling was, en dat allen van het geloof eens aan de Heiligen gegeven, waren afgeweken. Daarna legde hij eene machtige getuigenis af, dat het Evangelie in al zijne oorspronkelijke schoonheid tot de aarde hersteld was, ook met Apostelen en Profeten en geïnspireerde mannen aan het hoofd. Hij

riep allen toe, dat zij zich van hunne zonden moesten bekeeren, en van Babylon uitgaan en Christus volgen, want het uur van Gods oordeel was nabij gekomen.

Na deze wonderbare predikatie scheen de Satan zelf losgelaten te zijn. Het volk werd onderling verdeeld en de een begon tegen den ander te twisten. De predikanten barstten uit in de hevigste woede en begonnen plannen en samenzweringen te maken, om zich van dezen man te bevrijden. Doch weldra scheen onze nieuwe prediker ook uit te breken, want hij doorkruiste de streek als een door God geïnspireerd man, en waarschuwde het volk, dat tenzij het zich bekeerde en zijnen Maker diende, eenige van de vreeselijkste plagen, die ooit op den mensch waren gekomen, hen en hun volk zouden bezoeken.

Velen van de oprechten van hart schaarden zich om hem heen, en begonnen te vragen, van waar hij kwam en waar het Koninkrijk Gods, dat hij op zulk een schoone wijze beschreef, kon gevonden worden.

Zij ontvingen echter geene voldoening op de vraag, van waar hij kwam, maar het Koninkrijk Gods, zeide hij, „is opgericht in de Vereenigde Staten.”

Om u een beter begrip te geven van de wijze, waarop Mr. Edge ondervraagd werd, en hoe vreemd zijne antwoorden waren, zullen wij een geval verhalen:

Toen op zekeren dag eenige jonge mannen op de straat liepen, maakten zij tot elkander de bemerking, hoe moeilijk het was uit te vinden, wie deze Mr. Edge was en van waar hij kwam. Hierop sprak een zekere Jones, een Baptistische diaken, met beslistheid: „Wel, ik zal hem van avond onder handen nemen.”

Mr. Edge had voor dien avond eene afspraak gemaakt, om in een nabijgelegen woonhuis eene vergadering te houden. Hij logeerde ook toevallig bij de familie, in wier huis hij dien avond bijeenkomst hield. Bij het avondeten had Mr. Edge slechts weinig gegeten; toen trok hij zich van de tafel terug, en begon in de kamer op en neer te stappen, alsof hij een weinig onrustig was. Na eenige minuten keerde hij zich tot de familie, en zeide: „Heden avond zal ik van den duivel verzocht worden, door een man.”

Weldra begonnen de jongelingen uit alle richtingen samen te komen, in de verwachting van iets grappigs tusschen Jones, den diaken, en onzen vreemden prediker.

Juist toen de laatste stralen van de ondergaande zon aan den horizon schenen, ontdekte Mr. Edge een man, die op een afstand van eenige honderd meter, over de heining klom, alsof hij naar de vergadering kwam. Zich tot de familie keerende, zeide hij, „Hier komt mijnheer nu!” Toen hij aankwam, bleek hij Jones, de diaken, te zijn.

Nu was ook een aanzienlijk getal personen samenvergaderd, en Mr. Edge had aan het eind van het vertrek plaats genomen bij eene kleine tafel, waarop zijn Bijbel en gezangboek lag. Toen Mr. Jones binnen kwam, ging hij behoedzaam door de kamer en zette

zich bij Mr. Edge neder. Na eenige oogenblikken stilte, vroeg Mr. Jones, „Mijn vriend, van waar komt gij?”

Mr. Edge keek van zijnen Bijbel op, alsof hij een weinig verwonderd was, en antwoordde, „Van ongeveer zes mijlen ver,” de naaste buurt bedoelende, welke hij juist had verlaten.

Mr. J. — Tot welke kerk behoort u?

Mr. E. — De Kerk van God, mijnheer.

Mr. J. — Waar is die?

Mr. E. — In de Vereenigde Staten.

Mr. J. — U hebt gepredikt, dat men moet verordineerd worden, vóór men het recht heeft om te prediken. Door wien zijt gij verordineerd?

Mr. E. — Door Jezus Christus, mijnheer.

Mr. J. — Waar?

Mr. E. — In de eeuwigheid.

Mr. J. — Hoe lang hebt gij gepredikt?

Mr. E. — Omtrent achttien honderd jaren.

Na deze woorden sprong Mr. Jones op en ging verontwaardigd heen.

Bij eene andere gelegenheid bestempelde Mr. Edge de geheime vereenigingen als door menschen gemaakte instellingen door welke de duivel werkt. Van de Vrijmetselarij sprekende, zeide hij, „Hoe-wel deze instelling vele eeuwen geleden haren oorsprong had, is het slechts een verdorven priesterschap gestolen uit de tempelen van den Allerhoogste.”

Na verscheidene teekens der Metselarij gegeven te hebben, getuigde hij, dat Jezus Christus Zelf de Opperste en Meester Metselaar was.

Om een beter begrip te geven van de wijze, waarop hij de profetische gezichten van vroegere mannen Gods verklaarde, zullen wij verwijzen naar eenen tekst, dien hij dikwijls gebruikte, als hij de tegenstelling van de machten van God en van de wereld aantoonde, en hoe lang de heerschappij van den Satan zou duren, Openb. 11 : 1, 2: „En mij werd een rietstok gegeven, eene meet roede gelijk; en de engel stond en zeide: Sta op, en meet den tempel Gods en het altaar, en degenen, die daarin aanbidden; en laat het voorhof uit, dat van buiten den tempel is, en meet dat niet, want het is den Heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden twee en veertig maanden.”

De binnenste hoven noemde hij de woningen Gods vervuld met den glans van de heerlijkheid des Heeren. De voorhoven, zeide hij, zijn de koninkrijken dezer wereld, die in de handen der Heidenen geplaatst waren. Op gelijke wijze gaf hij eene uitlegging van een wiel binnen in een ander wiel. Hij verklaarde stellig, dat de tijd, gedurende welken de Heidenen, de buitenste koninkrijken zouden bezitten, tijdens dit geslacht een einde zoude nemen, waarna dan de Christus zou regeeren.

Weldra begonnen velen van de zoogenaamde volgelingen van den nederigen, zachtmoedigen Jezus, tezamen met de vrome Vrij-

metselaars, naar zijn leven te zoeken. Een eerwaardige predikant ging zelfs zoo ver, dat hij eene bende wetteloze mannen huurde, om hem op te sporen en, vóór zij zich weder tot slapen zouden neerleggen, zijn bloed te storten. Deze beweging noodzaakte Mr. Edge om zijne werkzaamheden meer in het bijzonder tot diegenen te bepalen, die zijne vrienden waren. Velen echter van degenen, die eerst vriendelijk gezind waren, begonnen af te vallen naarmate de gevoelens van het volk meer bitter tegen hem werden.

De manier van werken door Mr. Edge in het begin gevolgd, stelde hem in staat om alle klassen van merschen te bereiken. Daarom worden velen die hunne gemeenschap met de kerken staakten, nu als godloochenaars beschouwd, omdat zij de heden-daagsche leerstellingen niet gelooven, dewijl zij het verschil zien tusschen die theoriën en de leer van Christus, zooals in de Schriften van God gegeven.

Zij die in waarheid zijne vrienden waren, schaarden zich nu om hem en begeerden gedoopt te worden. Hij antwoordde hen met deze woorden, „Ik zou, zelfs voor mijn rechter-arm niet iemand willen doopen.”

Toen zeide iemand, „Gij hebt dus niet het recht om te doopen?”

Mr. Edge antwoordde, „Indien ik het niet heb, anderen hebben het wel;” en hij beloofde, dat hij allen, die zulks verlangden, zoude organiseeren in eene kerk van broederlijke liefde naar de apostolische orde.

Dit voorstel verkreeg hunne goedkeuring, en ongeveer zestig personen vergaderden zich, toen hij zijne handen op hunne hoofden legde en hen zegende, zoo zij meenden voor het ontvangen van den Heiligen Geest. Daarna verkoos hij een uit hun midden om de leiding in hunne gebedsvergaderingen te nemen.

Mr. Edge was geen man van vele woorden buiten den kansel, en als hij met zijne medemenschen sprak, was het meest over godsdienst. „Want,” zeide hij, „mijns Vaders zaken zijn te dringend, dan dat ik mijnen tijd met politieke zaken zoude verbeuzelen.”

Wanneer het zoo kon geschikt worden, hield hij van een tot drie vergaderingen per dag. Hij zong, predikte en deed het gebed zelf, zonder ook het minste teeken van schorheid te toonen. Hij at gemiddeld maar een maal per dag.

Mr. Edge verspreidde het nieuws, dat hij op zekeren avond eene predikatie ten gunste van den duivel zou houden. Hoewel bij dezen tijd de gevoelens van het volk zeer tegen hem waren, kwamen uit nieuwsgierigheid honderden menschen, om die zonderlinge predikatie te hooren. Toen de avond kwam, was de zaal geheel en al gevuld.

Toen hij opstond om te spreken, las de prediker de volgende verzen voor een tekst: Matt. 4 : 8, 9: „Wederom nam de duivel Hem mede op eenen zeer hoogen berg, en toonde Hem al de koninkrijken der wereld, en hunne heerlijkheid, en zeide tot Hem: Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende mij zult aanbidden.”

Toen nam hij de houding van den duivel aan; en gaf der vergadering te verstaan, dat elk woord door hem gesproken hetzelfde was, alsof Lucifer het zelf had geuit.

Nadat hij door dezen tekst had getoond, dat de gansche wereld onder zijn onmiddellijke heerschappij stond, schilderde hij de vele schoonheden en genietingen uit, die tot zijne beschikking stonden. Daarna prees hij hen ten zeerste voor de handelwijzen, die zij aan den dag legden. „Het kan mij niet zoo veel schelen,” zeide hij, „hoe gij geld verkrijgt, maar de zaak is, verkrijgt het.”

Hij zeide tot de vergadering, dat wanneer iemand een paard te verkoopen had, zijn raad, als de duivel, zoude zijn, het eenige dagen in den stal te plaatsen en het daar goed te voeden met het allerbeste voeder, het dan op de straat te brengen en op de achterpooten te doen steigeren, het vervolgens naar de stad te brengen en een ouden heer op te zoeken, die niets van paarden wist en hem een dubbelen prijs voor het beest te vragen; hetgeen dan te doen was, zou zijn naar de kameraden terug te keeren en er over te pochen, hoe handig de zaak gedaan was. Hij ried den jongen menschen aan, niet zulk een karig leven te leiden, maar zich volgens de nieuwste modes te kleeden; achter schoone paarden te rijden; vrij om te gaan met het andere geslacht; en indien misschien een van die schoone dochters zou onteerd worden, haar dan te verwerpen om het overige harer dagen in verachting te slijten, terwijl het heerschap, dat de onwettige daad beging, als een bedreven persoon zou beschouwd worden.

Zijn raad tot de eerwaarde predikanten was, lange gebeden te doen, ernstige gezichten te vertoonen, aanspraak op gerechtigheid te maken, aandoenlijke en begrafenispredikatiën te houden, de vrouw van een ander te verleiden waar zij maar eenigszins konden, en zeker niet te vergeten de eer van ieder schoon meisje, dat binnen hun bereik mocht komen, te ontrooven. Feitelijk maar door te gaan, zooals zij gedaan hadden. „Want waarlijk,” zeide hij, „mijn koninkrijk behoort u toe.”

En zoo ging hij voort, en hield zijne hoorders in eene bestendige opgewondenheid gedurende anderhalf uur, terwijl hij de verschillende misdaden der maatschappij voorstelde als juist hetgeen zij moesten doen. Aan het eind van dezen tijd stapte hij naar voren, liet zijne handen neder en riep uit: „Ga weg achter mij, Satan.”

Iedere gelaatsuitdrukking veranderde onmiddellijk en eene ademlooze stilte heerschte. Toen begon hij die handelingen in den naam van Jezus Christus te bestraffen, en hij riep een ieder toe, zich te bekeeren en zich tot den waren en levenden God te wenden, anders zou verdoemenis hun lot zijn. (*Wordt vervolgd.*)

---

p. 133

Houdt uw hoofd koel opdat gij recht moogt zien, en uw hart warm opdat gij recht moogt doen.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Het Vasten.

Een der beginselen, die in den loop der eeuwen zijn verloren gegaan, en waarvan de tegenwoordige Christen wereld dientengevolge geene kennis meer heeft, is het vasten. Wel is waar, noemen eenige kerken nog het vasten en beweren het te onderhouden, doch zij zijn van het ware begrip van dit beginsel afgeweken. Zooals al de leeringen van het vroegere Evangelie en al hare beginselen in deze eeuw zijn hersteld in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, zoo heeft ook dit beginsel hare behoorlijke plaats als eene leerstelling ingenomen. Om het op de rechte wijze of in genoegzame mate in praktijk te brengen echter, wordt het bij velen van de Heiligen niet voldoende gewaardeerd.

Een klein onderzoek zal ons aantoonen, dat het vasten een beginsel is, dat van ouds bekend was en geoefend werd onder het volk van God en ook in de vroegere Kerk zijn doel en onmisbaar nut had. Reeds van Mozes lezen wij, hoe hij zich van het voedsel dezer aarde onthield, toen hij op den berg Sinai in persoonlijke gemeenschap met den Heere trad, (Ex. 34 : 28) „En hij was aldaar met den Heere, veertig dagen en veertig nachten; hij at geen brood, en hij dronk geen water.” En niet alleen werd dit beginsel door den profeet Mozes in praktijk gebracht, maar door het gansche volk Israël, want wij lezen in Rig. 20 : 26, „Toen togen alle kinderen Israëls en al het volk, * * * en vastten dien dag tot op den avond.” Toen de koning David den Heere smeekte, om het leven van zijn kind te behouden, vastte hij ook, „En David zocht God voor dat jongskén, en David vastte een vasten.” (2 Sam. 12 : 16). De profeet Elia vastte veertig dagen en veertig nachten, toen hij zich naar „den berg Gods,” *Horeb*, begaf, waarna de Heere aan hem verscheen. De wijze Daniël verstond ook de waarde van het vasten, gevoegd bij de gebeden, want hij schrijft: „En ik stelde mijn aangezicht tot God, den Heere, om Hem te zoeken met gebed en smekingén, met vasten.” (Dan. 9 : 3). Joël vaardigde bij zekere gelegenheid een gebod uit, dat het volk zoude vasten, zooals wij vernemen in hoofdstuk 1 : 14 „Heiligt een vasten, roept een verbodsdag uit,” en Jer. 36 : 6 leert ons, dat er onder het volk Israël geregelde vastendagen werden onderhouden. De profeet geeft daar aan Baruch, zijnen schrijver, dit bevel: „Lees in de rol, in dewelke gij uit mijnen mond geschreven hebt, de woorden des Heeren, voor de ooren des volks, in des Heeren huis, op den vastendag.”

Het vasten werd niet alleen onder het oude volk Israël

beoefend, doch zooals wij zullen waarnemen, behoort dit beginsel ook tot het Evangelie en werd het in groote waarde gehouden in de vroegere Kerk van Christus. Toen de discipelen van Johannes den Heiland aangaande het vasten ondervroegen, verzekerde Hij hen, dat wanneer Zijne volgelingen Zijne veilige persoonlijke leiding niet meer met zich zouden hebben, zij het vasten zouden van noode hebben; „De dagen komen,” zeide Hij „wanneer de Bruidgom van hen zal weggenomen zijn, en dan zullen zij vasten.” (Matt. 9 : 15). Volgens de getuigenis van den Apostel Paulus vastten de dienstknechten Gods in die dagen, want hij zegt: „Maar wij, als dienaars van God, maken onszelf in alles aangenaam, in vele verdraagzaamheid, * * * in arbeid, in waken, in vasten.” (2 Kor. 6 : 4, 5.) Hij zelf wordt in Hand. 9 : 9 drie dagen vastende bevonden, en de Heere zag met welgevallen op zijn bidden en vasten neder, want Hij openbaarde Zich in een gezicht aan Ananias, en beval hem tot Paulus te gaan, „want zie, hij bidt!” En over zijne ondervindingen tijdens zijne loopbaan in de Kerk sprekende, zegt de Apostel, dat hij „in vasten menigmaal” geweest is. (2 Kor. 11 : 27.) Het was toen eenige profeten en leeraars van de Kerk te Antiochië den Heere dienden, en *vastten*, dat de Heilige Geest hun openbaarde, dat Barnabas en Saulus tot het werk der bediening moesten afgezonderd worden; zij vastten en baden toen wederom, en legden hun de handen op, om hen tot het ambt te verordineeren. (Hand. 13 : 1—13). En wanneer deze twee knechten eenig zeer gewichtig werk hadden te verrichten, namen zij eveneens bij de gebeden hunne toevlucht tot het vasten: „En als zij hun in elke gemeente, met opsteken der handen, ouderlingen verkoren hadden, gebeden hebbende met vasten, bevalen zij hen den Heere.” (Hand. 14 : 23). In Kor. 7 : 5 vinden wij, dat het vasten niet alleen voor de dienstknechten Gods was, maar ook voor de Heiligen: „Opdat gij u tot vasten en bidden moogt verledigen.”

Het voor ons gewichtigste voorbeeld van het vasten werd gegeven door den Heiland Zelfen, toen Hij veertig dagen en veertig nachten vastte, gedurende den tijd Zijner verzoeking door den duivel. Hij, die een heilig en volmaakt wezen was, en die rein was van alle zonden, zocht kracht en sterkte in het vasten. Zal de gevallen, zwakke mensch kunnen leven en zijne zaligheid uitwerken, zonder de hulp van dit groote beginsel? Het is klaarblijkelijk, dat de Verlosser het vasten aan Zijne discipelen gebod, want wij vinden in Matt. 6 : 16—18 beschreven, dat Hij hun leerde hoe zij vasten moesten: „Wanneer gij vast, toont geen droevig gezicht, gelijk de geveinsden; want zij mismaken hunne aangezichten, opdat zij van de menschen mogen gezien worden, als zij vasten. Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben. Maar gij, als gij vast, zalf uw hoofd, en wascht uw aangezicht; opdat het van de menschen niet gezien worde, als gij vast, maar van uwen Vader, die in het verborgen is; en uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.”

Het vasten is eene geheele onthouding van alle spijzen en

drank, gedurende eene voorgenomen tijdlangte. Jezus „at gansch niet” in die veertig dagen; Mozes „at geen brood, en hij dronk geen water” gedurende de veertig dagen; Paulus „at niet, en dronk niet” in drie dagen. Het aflaten van sommige spijzen en nuttigen van andere spijzen in de plaats daarvan, zooals door sommige kerken voor een vasten geleerd wordt, is niet volgens de Schift, en heeft geen waarde. De onthouding van tijd tot tijd van het voedsel dezer aarde plaatst den mensch in eenen toestand, waar hij zich in grootere mate kan ontwikkelen in de dingen, die des Geestes zijn. Het is een groote steun en hulp, en het machtigste middel, hetwelk de Heere den mensch tot de nuttige en noodige doeleinden zijner zaligheid heeft gegeven, bij de gebeden. Er zijn dikwijls fouten, welke door het gebed alleen niet kunnen overwonnen worden, wijsheid die niet kan verkreten worden, zegeningen en gunsten die niet kunnen verworven worden, maar die wel mogelijk zijn met behulp van het vasten. Dit erkende Jezus, b.v. toen Hij, van zekere booze geesten sprekende, zeide, „Dit geslacht vaart niet uit, dan door bidden en vasten.” (Matt. 17 : 21).

Het vasten zou niet als eene gewoonte slechts moeten gedaan worden. Het behoort ten allen tijde in oprechtheid te geschieden en met eene voortdurende bekeering van zonden gepaard te gaan. Jes. 58, en de gelijkenis over den eigengerechten Farizeër, (Luk. 18 : 12) toonen aan, dat indien het alzoo niet gedaan wordt, het den Heere niet aangenaam, en geheel zonder waarde is. Laat ons, wanneer wij vasten, dat doen in nederheid des harten, en telkens wanneer wij het doen, daarvoor een speciaal doel hebben, eene bijzondere bede, en onzen geest daarop stellen om die te ontvangen. Dan zal het een krachtig middel zijn tot onzen vooruitgang in het Evangelie, en wij zullen dit beginsel leeren liefhebben.

Het is ook een door de geneeskundigen erkend feit, dat het vasten van tijd tot tijd, voor de gezondheid en reiniging van het lichaam hoogst gunstig en heilzaam is, door aan de organen der spijsvertering eene korte rust en herstelling te verleen.

Tot gezamenlijk vasten door de gansche Kerk is er onder de Heiligen der laatste Dagen een vastgestelde dag, n.l. de eerste Zondag van iedere maand. Deze maatregel dient, om de Heiligen meer in de liefde van het Evangelie te verenigen en op dien dag komen zij bijeen, om gezamenlijk de zegeningen Gods te zoeken en onderling van de werken, goedheid en weldaden Gods te getuigen. En opdat het zijn volle nut moge hebben, wordt het vasten een volkomen offer gemaakt, door de waarde van het hierdoor bespaarde voedsel aan de armen te schenken, dóór de Kerk, wyl het eene instelling is van de Kerk.

Moge dit stukje sommigen tot leering strekken, en allen tot aanmoediging om dit beginsel op de behoorlijke wijze op de proeve te stellen, de waarde er van te leeren kennen en de voordeelen er van te genieten.

Theologie en Wetenschap.

De vergadering van wetenschappelijke mannen, eenigen tijd geleden te Columbus, Ohio, gehouden, gaf den openbaren sprekers in die stad eenen tekst voor redevoeringen over de betrekking tusschen godsdienst en wetenschap.

Zekere Dr. TALKWELL nam de gelegenheid waar om de twee met elkander te vergelijken op eene wijze, die voor de hedendaagsche godgeleerden weinig vleierend was. Volgens het verslag van de *Press-Post* begon hij met de verklaring te maken, dat de wetenschappelijke mannen de hope der wereld — hare verlossers en redders — zijn. Daarna wees hij aan, dat beiden, godgeleerden en wetenschappelijke personen zich met deze groote vraag bezighouden: Wie zijn wij? Van waar zijn wij gekomen en waarheen gaan wij? Maar het is, zeide hij, wanneer men trachtte deze vragen te beantwoorden, dat het verschil tusschen de twee zoo groot scheen. De godgeleerde geeft voor, dat hij eene openbaring heeft en bepaalt zich daarbij; de wetenschappelijke geleerde ontkent openbaring en wendt zich tot het heelal om waarheid te zoeken.

In dezen geest gaat hij voort:

„Onder de wetenschappelijke mannen is er over de geheele wereld eene werkelijke overeenkomst; maar de theologen zijn voortdurend in eenen staat van heftige tegenstrijdigheid. De wetenschap heet iedere nieuwe theorie welkom en geeft welwillend eene plaats aan onverwachte ontdekkingen. De godgeleerde frons tegenover nieuwe dingen en strijdt tot het laatst tegen nieuw licht. De wetenschappelijke geleerde beschouwt waarheid als iets, dat onvoltooid is, en in eenen staat van ontvouwing en ontwikkeling. De godgeleerde klemt zich hardnekkig vast aan zijne laatste leerstelling, als iets dat afgedaan en onfeilbaar is en niet voor verbetering vatbaar. In de meening van de wetenschap is God de wereld nu scheppende. In het verstand van den theoloog heeft God de wereld geschapen en rust Hij nu.”

Er is eenige grond voor de critiek, dat de godgeleerden — dat is, de verdedigers van de Protestantsche theologie — tegenover „nieuwe dingen” fronsen. Zij hebben met veel werk hunne algemeene beginselen van schriftuurteksten opgemaakt, en zij beschouwen ze als „juweelen van kennis, die een grooten schat in eene kleine ruimte bevatten”, zooals LOCKE het uitdrukt. Zij zijn voor een nauwkeurig onderzoek bevreesd, omdat men tot de ontdekking zou komen, dat eenige van die uit oude tijden overgebrachte „juweelen” namaaksels zijn zonder waarde.

En verder, hoewel zij aanspraak maken dat de theologie de onderscheiding eener wetenschap moet hebben, ontkennen zij dat zij eene vooruitstrevende wetenschap is, in den zin dat men „nieuwe daadzaken” zou moeten verwachten en onderzoeken. Zij houden vol, dat al de daadzaken vervat zijn binnen de grenzen

van openbaringen, eeuwen geleden gegeven, en dat geene nieuwe openbaringen moeten verwacht worden.

Maar theologie of godgeleerdheid bedoelt geenszins Protestant-sche godgeleerdheid. Theologie, zou men kunnen zeggen, is eene redelijk opgenomen voorstelling van al de waarheden, in vroegere en in deze dagen geopenbaard. Zij behelst al de daadzaken, leerstellingen en voorschriften, welke God aan den mensch bekend gemaakt heeft, hetzij rechtstreeks door Zijne geïnspireerde knechten of middellijk, door de studie en beschouwing van Zijn heeal. De ware godgeleerde kan zich evenmip tegen de wetenschap verzetten als openbaring loochenen: hij kan evenmin de resultaten van het ware filosofische onderzoek ontkennen, als hij de authentieke verklaringen der Schriften kan wegcijferen.

Dr. TALKWELL deelt klaarblijkelijk in het eenigszins algemeene misverstand, dat de wetenschappelijke mannen, als een regel, tegenstanders zijn van theologie. Niet lang geleden werd deze vraag door een Duitsch geestelijke onderzocht, en zijne gevolgtrekkingen zijn in een welbekend Duitsch theologisch tijdschrift verschenen. Hij bewijst onweerlegbaar, dat voorname rechtsgeleerden, geschiedschrijvers, specialisten in verschillende afdeelingen van natuurlijke wetenschappen, en zelfs wijsgeeren, aanhangers van het Christelijke geloof waren.

Hij zegt, dat de meest schitterende en oorspronkelijke voorstelling van het Christendom in onze dagen voortgebracht is door de pen van een rechtsgeleerde, RUDOLPH SCHM, een van de samenstellers van de nieuwe burgerlijke wetboeken van het Duitsche Keizerrijk. Onder de geschiedschrijvers zijn LEOPOLD VON RANKE en ERNST CURTIUS vermaard, en zij hebben beiden werken van groote waarde bijgedragen over den godsdienst waarvan de theologie de beschrijving is. Dr. DENNERT, een der voornaamste leeraars in de natuurlijke wetenschap, levert, in antwoord op eene bewering van een sociaal-democratischen schrijver dat alle studenten der natuur ongeloovigen zijn, de bewijzen door statistieken, dat zij voor het meerendeel geloovigen zijn.

In dit opzicht is de tegenwoordige eeuw niet verschillend van vroegere eeuwen. Het feit is, dat door het geheele christelijke tijdperk de grootste mannen en vrouwen — de diepste denkers, de nauwkeurigste onderzoekers van de natuur en de geschiedenis, de grootste staatslieden en de verhevenste dichters — geloovigen zijn geweest. Aan het ware christendom is de wereld haren vooruitgang verschuldigd. Er staat eene groote menigte naast LOCKE, NEWTON, MILTON, WASHINGTON, LINCOLN, GLADSTONE en de overige groote voorgangers dezer wereld.

Het is eene sterke getuigenis voor de eeuwige waarheid van den godsdienst van Jezus, dat door al de donkere eeuwen heen, niettegenstaande de verdraaiingen die hij ondergaan heeft, hij nochtans de beste en reinste geesten onder zijnen invloed hield. Nu dat openbaring wederom aan de wereld is gegeven, kan er geen twijfel zijn, dat hij met der tijd de gansche aarde zal bedekken.

De wetenschap alleen kan de gewichtige vragen van het bestaan niet ontleden. „Ik weet niet”, is de slotsom van hare gevolgtrekkingen.

Openbaring antwoordt bevredigend en ten volle. Aan de godgeleerdheid is echter deze bijzonderheid verbonden, die door PASCAL goed uitgedrukt is:

„God heeft bepaald, dat de Goddelijke dingen door het hart in het verstand zouden dringen, en niet door het verstand in het hart. Voor Goddelijke dingen is het dus noodig ze lief te hebben om ze te leeren kennen, en wij verkrijgen waarheid slechts door liefde.”

(*Mill. Star.*)

Gehoorzaamheid van Kinderen.

DE VORMING VAN HET KARAKTER MOET VROEG BEGINNEN, ALVORENS SLECHTE GEWOONTEN ZICH ONTWIKKELEN.

Vele ouders zijn de meening toegedaan, dat men aan de kinderen hunnen eigen wil moet toestaan, totdat zij oud genoeg zijn om met hen te redenen, en beschouwen het als nutteloos, van hen eenige gehoorzaamheid te verlangen, die zij niet kunnen verstaan. Een lector over kindergartens bestreed, in een van de vergaderingen der universiteit, deze theorie van alleen-laten, op grond van het feit dat, terwijl men wachtte, zich gewoonten vormden, en dat deze gewoonten de uitdrukking van het karakter waren. Haar oordeel was, dat „de vorming van het karakter vroeg moet beginnen, vóór het kind bewust is van het feit, dat het gevormd wordt of dat hij met zijnen wil anderen kan tegenstaan.” Dit is eene uitdrukking van de oude filosofie dat, zooals het twijgje gebogen wordt, de boom zal staan. Gewoonte wordt eene tweede natuur, en wij moeten op het karakter van het kind werken, terwijl het nog smeedbaar is, liever dan te wachten tot het gezet is, en zich misschien ongewenschte gewoonten hebben gevestigd.

Rural New-Yorker.

Het „Mormonisme” bevat alles.

HET SLUIT ALLE GELOOVEN IN ZICH. — DAT IS EENE REDEN
WAAROM HET VOORUITGAAT.

— Het „Mormoonsche” geloof is een groote krop, die een dozijn andere geloofsrichtingen verzwelgt, zegt Rollin Lynde Hartt in de *Atlantic*. Zijt gij een Baptist? De „Mormonen” gelooven in onderdompeling. Een Methodist? De „Mormoon” gehoorzaamt zijnen bisschop. Een Campbelliet? De „Mormonen” maken aanspraak op eenen nog stiapteren terugkeer tot de apostolische verordening. Een Theosophist? De „Mormoon” gelooft in een voorbestaan. Een Spiritist? De „Mormoon” hoort stemmen der verstorvenen. Een Geloofsgenezers? De „Mormonen” genezen door

het opleggen der handen. Een Adventist? De „Mormonen“ verwachten den Messias. Een Universalist? De „Mormoon“ zegt, dat allen zullen zalig worden, en zijne bewijzen samenvattende, verklaart, dat zijn onovertrefbare godsdienst het onveranderlijk, eeuwig geloof is, dat in de eerste eeuwen is verloren gegaan en in de laatste dagen is hersteld, hoewel het met gebroken licht door elk geloof van het Christendom heengeschemerd heeft. „Breng mij uit Europa of Azië,” zeide Brigham Young, „eene waarheid, die geen deel is van het ‚Mormonisme’ en ik zal er u duizend dwaalleerstellingen voor geven, indien gij ze kunt vinden.” Een „Mormoon” zeide te Harvard, „Zondag op Zondag woon ik de godsdienstoefening in de Appleton kapel bij, en ik hoor daar niets dan ‚Mormoonsche’ leer.” Slechts beperkt door de wijde grenzen van het Christendom, is dit geloof eene vermengde en op gelijken voet gestelde verzameling van geloofsrichtingen. —

(Des. News.)

Gemengd Nieuws.

Eenige weken geleden had er in den grooten Tabernakel te Salt Lake City een ander geval plaats van het spreken in vreemde talen. Deze gave des Heiligen Geestes komt dikwijls in werking in vastenvergaderingen van de Heiligen, doch zelden in zulke groote bijeenkomsten. De gelegenheid waarvan wij hier spreken, was toen Ouderling Joseph P. Emery, van eene zending in Noord-Carolina teruggekeerd, zijn verslag gaf van zijne werkzaamheden. In den loop van zijne redevoering hield hij een oogenblik stil en sprak toen eenige oogenblikken in eene vreemde taal. Hij had ook zelve den geest der uitlegging daarvan, en zeide dat het eene waarschuwing voor de Heiligen was, dat er eene groote wolk over hen hing, en dat tenzij zij meer nederig zouden worden, zij de vervolgingen, die over hen zouden komen, niet zouden kunnen verdragen.

De uitvindingen onlangs door den grooten Edison gedaan, maken het telephoneeren tusschen Europa en Amerika mogelijk. De uitvinders trachten om maatregelen tot stand te brengen, waardoor het idee van gesprekvoeren tusschen de twee groote werelddeelen eene werkelijkheid zal worden.

Eene der belangrijke ontdekkingen, die in den laasten tijd in Palestina zijn gedaan, is het vinden van een manuscript of steen aan twee zijden beschreven in de taal van de eerste eeuw dezer tijdrekening, en onderteekend met den naam van onzen Verlosser. Het is een gebed van smarten, waarvan de inhoud te kennen geeft, dat hij die het uitsprak en wiens hand, zoo men meent, het daar nederschreef, het goddelijke licht bezat en alleen stond, dat iedereen zijne woorden verkeerd verstond, en dat hij als stof en asch vertreden werd. Op den rand stond, door eene andere hand in

Galileesche letters geschreven, het woord „Zaligmaker”, aantonende dat de eerste bezitter van het manuscript het als van Jezus afkomstig beschouwde.

Eene nieuwe spoorlijn zal gelegd worden tusschen Salt Lake City and Ogden. Met het werk is reeds een begin gemaakt; het zal stevig doorgezet worden en hopelijk dezen zomer reeds klaar zijn. Dit zal de derde spoorweg zijn, die genoemde twee steden verbindt.

Mededeeling.

Wij vernemen, dat de begrafenisplechtigheid over het lijk van Ouderling A. W. C. Lau-Keilholz, die in de stad Arnhem den 25en Januari overleden is, den 25en Maart te Ogden, Utah, heeft plaats gevonden, in de vergaderingszaal van het 5e wijk van die stad, onder de leiding van Bisschop Stevens en zijne Raadgevers. Bij deze gelegenheid was ook tegenwoordig Pres. Seymour B. Young, een van de Eerste zeven Presidenten der Zeventigers, tot welken graad van het priesterschap de overledene behoorde; Bisschop Geo Romney, van het 20ste wijk van Salt Lake City, waar Broeder Lau-Keilholz vóór zijne laatste zending zijn verblijf had, was ook overgekomen, alsmede verscheidene vrienden van Salt Lake City en andere plaatsen. Vele Hollandsch sprekende broederen en zusters waren ook in eerbewijs aan den verstorvene tegenwoordig. De sprekers in deze vergadering waren Ouderling G. J. S. Abels, aan wiens zorg het lijk gedurende de reis was toevertrouwd, Bisschop Geo Romney en Pres. Seymour B. Young. De begrafenis had eveneens te Ogden plaats.

Wij vernemen ook, dat Zuster Lau-Keilholz, de weduwe van den overleden Zendeling, een paar dagen vóór de aankomst van het lijk, het land Zion bereikte. Wij hopen, dat zij kracht en sterkte van God zal ontvangen om hare zware beproëving te dragen, en dat de Heere haar rijkelijk moge zegenen gedurende het overige harer dagen.

Aangekomen.

Den 14den April zijn welbehouden te Rotterdam aangekomen de Ouderlingen HENDRIK DE BRIJ en WILLEM A. KOLDEWIJN, beiden van Ogden, Utah; ALFRED O. VAN DIJKE, van Salt Lake City. en LEENDERT VAN DEN AKKER, van Smithfield, Utah. Eerstgenoemde is aangewezen om in de Brusselsche Conferentie te arbeiden, en de andere drie Zendelingen, in de Amsterdamsche Conferentie.

I N H O U D:

Redevoering door President Joseph F. Smith	Blz. 113	Gehoorzaamheid van Kinderen	Blz. 126
„De Geheimsinnige Prediker”	„ 116	Het „Mormonisme” bevat alles	„ 126
Het Vasten	„ 121	Gemeugd Nieuws	„ 127
Theologie en Wetenschap	„ 124	Mededeeling	„ 128
		Aangekomen	„ 128

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.